

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Aprilie (Prier)
nr. 4 (76) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Bucuria din ochii aproapelui meu

Citiți în pagina 1

Adevărata prietenie este cea
care duce la Hristos

Citiți în pagina 4

Sfântul Ierarh Iosif
Mărturisitorul

Citiți în pagina 14

Să reaprimem Lumina
din noi!

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Bucuria din ochii aproapelui meu

Priveam zilele trecute la paginile calendarului și îmi spuneam: „Oare când au trecut trei luni din acest an?”. Aruncând o privire în interiorul meu, mă gândeam la tot ceea ce am realizat (sau nu am realizat) în această perioadă de referință și iarăși îmi spuneam: „Tu, Doamne, le știi pe toate. Slavă Ție pentru toate (știute și neștiute) câte le faci pentru mine!”. Ascultându-mi inima, care îmi șoptește că toate cu voia Domnului se întâmplă, vă scriu și eu aceste rânduri, mulțumind și dând slavă lui Dumnezeu pentru că ne-a învrednicit a ne întâlni și această dată pe calea slovelor, cu convingerea că (fiecare dintre noi) am reușit, după putere, să ne înălțăm sufletele pe „Piatra credinței”, spre folosul nostru și al celor din jur.

Deși mai este doar „o aruncătură de băț” până ne vom bucura împreună de Învierea Domnului, în timp ce credincioșii (nu îmi place să folosesc termenul de „practicanți”) poartă grijă de partea nevăzută a ceea ce înseamnă Om, mulți dintre noi, rămași la cele ale firii, încearcă la rândul lor să-și umple cămărilor și să-și rezerve locuri confortabile la pensiuni, restaurante sau în alte locuri asemănătoare, toți cu același scop: „Petrecerea de Paști”. Întrucât inima mă îndeamnă să nu judec alegerile fiecăruia, nu voi lungi discuția pe această temă. Sincer să fiu, cu ceva timp în urmă nici nu îmi păsa de faptul că mulți dintre cei pe care îi cunosc consideră că sărbătorile creștine reprezintă doar prilej de reuniuni de familie, distracții, băutură și multă voie bună, dar văzând că societatea în care trăim (atei, credincioși sau „creștini de duminică”) este într-o continuă degradare spirituală și morală deopotrivă, am înțeles (conștientizat) că doar rugăciunea mai poate obloji rănile sufletului, poate „restaura” bucuria din ochii aproapelui meu și înmuia mânia Celui care ne-a creat. Este drept de știut că, deși păcătuim împreună, la Judecată vom da socoteală fiecare în parte de ceea ce am făcut sau de ceea ce puteam face și nu am făcut. Aici este problema. Eu mă rog pentru mine, tu te rogi pentru tine. Dar, pentru cei care nu pot, care nu vor sau care nu știu să se roage, pentru aceștia oare ce va fi? „În iad cu ei!”, vor spune cei mai zeloși dintre noi, fără a realiza că, cu toții vom da socoteală la vremea convenită, pentru că deși știam că sunt neputincioși (goi, flămânzi sau lipsiți de Duhul Sfânt), nu le-am întins o mână de

ajutor (poate din nepăsare, poate din comoditate), iar ajutorul la care fac referire nu este pentru că spun eu, ci Însuși Domnul Hristos.

Dacă ne amintim, consemnând vindecarea slăbănogului din Capernaum, Sfinții Apostoli Matei (cap. 9), Marcu (cap. 2) și Luca (cap. 5) ne descriu cu lux de amănunte cu câtă convingere o mână de oameni au sărit în ajutorul celui în nevoie, mergând de-a dreptul la Hristos, cu îndrăzneală sfântă, fără a cugeta la faptul că prin aceasta îndeplinesc o poruncă Evanghelică (pentru că încă nu fusese dată), trecând prin mulțimea de curioși și desfăcând acoperișul casei pentru a-l aduce (pe bolnav) în fața Doctorului. Știu că inimile lor ardeau de speranță fierbinte că „Doctorul sufletelor și al trupurilor” le va răsplăti după credința lor. Și nu s-au înșelat. Domnul Hristos le-a încununat efortul spunând: „Fiule, iertate sunt păcatele tale!”. Cât de frumos! Câtă bucurie au avut în suflet acești oameni când au văzut că, prin credința și osteneala lor, Domnul le-a ascultat rugăciunea, chiar dacă în Evanghelie nu se spune explicit despre faptul că s-au rugat pentru semenul lor bolnav. Sau, poate ar trebui să reflectăm la stăruința femeii cananeence (Matei 15, 22), care, deși inițial a fost ignorată, ea nu a încetat a se ruga Domnului, întinzându-și mâinile spre Dânsul. Vedeți cu câtă îndrăzneală a cerut (s-a rugat) ajutorul? Da, pentru că ea credea și știa că-l va primi.

Sunt convins că mulți dintre cei care citesc aceste rânduri s-au rugat și se roagă pentru cei care nu știu să se roage sau care nu înțeleg rostul rugăciunii și efectele ei „terapeutice”, pentru că, urmare a iertării păcatelor, a venit și tămăduirea trupului. Și iarăși știu că uneori Domnul Hristos „întârzie” răspunsul cererilor noastre, nu pentru că nu le aude, ci pentru că așteaptă stăruință. Iar stăruința fiecăruia va fi răsplătită, mai devreme (în cazul slăbănogului) sau mai târziu (la insistența femeii îndurerate). Oricum, important este să nu deznădăjduim.

Personal, am simțit o nespasă mulțumire atunci când, în urma rugăciunilor către Domnul Hristos sau către Preaiubita Lui Maică, am simțit licărul de speranță în ochii celui pentru care m-am rugat, iar aici nu mă refer doar în perioada de post. Sfinții părinți ne învață că atunci când ne rugăm pentru cineva anume, iar răspunsul întârzie să apară, ar trebui să „învelim” rugăciunile și cu un pic de post (nu pentru noi, cât pentru cel pentru care ne rugăm). Dar acum, când suntem în post, oare nu ar trebui să ne fie mai ușor?

Dacă ne aducem aminte, în Vechiul Testament (Facerea, cap. 18 și 19), atunci când Dumnezeu a vrut să distrugă cetățile Sodoma și Gomora, patriarhul Avraam, auzind despre acestea, a început să se roage Domnului, spunându-I: „Oare nu vei cruța aceste orașe, dacă se vor găsi în ele cincizeci de drepti?”. Iar Domnul i-a

spus că da. Știind că Dumnezeu este mult milostiv, a continuat să-L roage: „Dar dacă se vor găsi douăzeci sau chiar și zece drepti, oare îi vei cruța?”, iar Dumnezeu era gata, chiar și pentru zece drepti să nu dea pierzării acele așezări. Vedeți câtă stăruință avea pentru oameni pe care nu îi cunoștea, dar, deși cunoștea răutățile lor, deși știa că merită orice pedeapsă pentru faptele lor, știa și că El este nu doar drept, ci și milostiv. Chiar dacă Dumnezeu, negăsind oameni drepti în cetăți, a hotărât stărpirea răutății, Avraam avea inima împăcată că a încercat să înduplece mila Lui. Și sunt convins că Avraam s-a rugat cu tot sufletul și cu toată puterea lui, pentru că scopul rugăciunii este ca toată inima să fie „concentrată” în cererile noastre, și, astfel, rugăciunea să nu se transforme în vorbe fără de sens. Dar, oare asemenea lui Avraam sau femeii cananeence, se roagă creștinii secolului 21? Mi-ar plăcea să cred că da, dar, din nefericire, rugăciunile noastre sunt doar cuvinte învățate și repetate mecanic, fără să ne gândim la ceea ce cerem. Îmi spunea cineva că s-a rugat într-o seară, iar după ce a terminat ce avea de spus, s-a întreat în sinea lui: „Oare am spus rugăciunile începătoare?”. Păi, uneori nu ne auzim rugăciunile pe care le facem, iar dacă noi nu le auzim, atunci cum le poate auzi Domnul Hristos?

Sfântul Luca al Crimeii ne spune că: „A te ruga neîncetat poți oriunde și oricând; trebuie doar ca în inimile noastre să existe mereu starea de rugăciune. Trebuie ca inima noastră să fie mereu plină de zdrobire pentru nevrednicia și păcătoșenia noastră, să fie plină de frică în fața măreției lui Dumnezeu, pe Care neîncetat Îl mâniem.”.

Închei aceste rânduri, opinând că din cauza internetului folosit abuziv și a rețelelor de socializare, ne pierdem abilitatea de a purta un dialog corect, ca să nu mai spun de capacitatea de a ne concentra la rugăciune, iar mulți dintre noi s-au retras fiecare, după cum spunea și părintele Iulian, „în mașini luxoase sau în spatele zidurilor groase ale vilelor” și, în loc să „vibreze” la bucuria sau necazul celui de lângă ei, nu fac decât să arunce cu pietre unii în alții, metaforic vorbind.

Dragi prieteni, întrucât timpul încă nu este pierdut, să ne amintim că rugăciunea în sine este cea mai înaltă treaptă a iubirii creștine, mai ales atunci când ai puterea de a te ruga și pentru cei care te dușmănesc sau pentru cei care nu știi, nu pot sau nu vor să se roage. Spunând acestea, sunt convins că, mijlocind pentru aproapele meu, Domnul Hristos îmi va răsplăti după mare mila Sa, voi vedea bucuria din ochii aproapelui, oamenii îmi vor zâmbi, iar perioada de post îmi va fi de un real folos. Încercați și veți afla.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Adevărata prietenie este cea care duce la Hristos

*P*ărintele de la bisericuța mea din Siret, în predica de la Pilda slăbănogului din Capernaum rostită în luna martie, mi-a oferit inspirație de a scrie câteva gânduri legate de adevărata prietenie.

Cu toții am înțeles că personajul din această pildă avea prieteni foarte buni, care își doreau cu tot dinadinsul vindecarea semenului lor și aveau adevărata credință că Hristos îl va tămădui imediat.

Dar, pentru a înțelege și mai bine cum să ne alegem prietenii, părintele ne-a dat exemplul o scurtă povestioară, pe care voi încerca s-o redau, cu speranța de a găsi cuvintele potrivite: Doi prieteni, un evreu și un creștin-ortodox, veneau dinspre vama Siret și, trecând prin fața bisericii din centrul orașului, creștinului i s-a făcut rușine față de evreu și nu s-a închinat în dreptul sfântului lăcaș și, văzând evreul, a rămas dezamăgit și nu a vrut să se mai însoțească cu acesta, deoarece nu își dorea să aibă un prieten care susținea că este creștin, dar nu avea respect față de

Dumnezeul său.

Nu aş vrea să vă plictisesc scriindu-vă despre prietenie, pentru că s-au scris deja atât de multe, însă aş vrea să vă las, pe lângă povestioara de mai sus, câteva întrebări la care să cugetați în inimile dumneavoastră, fără a răspunde la ele, neapărat, pe loc.

- Avem noi așa patru prieteni ca ai slăbănogului, care, într-o situație de mare nevoie, ne-ar duce cu atât de multă credință la Hristos?

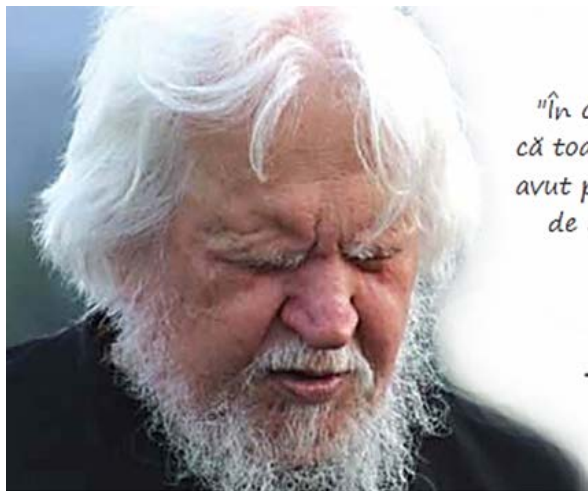
- Suntem noi printre posibiii patru prieteni ai cuiva? L-am duce noi pe prietenul nostru bolnav sau răătăcit către Hristos?

- Sau, câți dintre adevărații noștri prieteni ne-ar însoți la biserică în noaptea de Înviere, ar sta alături de noi la toată slujba și ne-ar ajuta să ajungem acasă cu Sfânta Lumină încă aprinsă în candelă?

Cu nădejdea că aveți și că sunteți sau că măcar veți avea sau veți fi prieteni adevărați, vă doresc în continuare un post cu roade duhovnicești, bucurie sfântă în suflet în zilele Luminate și momente cât mai aproape de Hristos alături de prietenii cu care v-a binecuvântat Dumnezeu!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

*"În ce mă privește pe mine, să știți
că toate prietenii mele, câte le-am
avut până acum și câte voi mai avea
de acum încolo, le-am programat
pentru veșnicie."*

PĂRINTELE TEOFIL PĂRĂIAN
1929 - 2009

Să reaprimem Lumina din noi!

Dragi prieteni, iată că a rânduit bunul Dumnezeu să trecem cu bine și perioada postului, care pentru unii a însemnat asceză, nevoiță, multă rugăciune și abținerea de la alimentele de dulce și de la cele lumești, în timp ce pentru alții a fost doar o perioadă oarecare. Astfel, să pătrundem și în luna lui prier, cum mai este denumită luna aprilie, la jumătatea căreia vom prăznuî Sfânta Înviere a Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce „cu moartea pe moarte a călcat și celor din morminte viață dăruindu-le”, așa cum spune și cântarea din noaptea Învierii!

Însă, cine oare poate spune că este cu adevărat pregătit să primească Lumina care luminează tuturor?

Sau cine oare se poate bucura cu adevărat de această sărbătoare, altfel decât gândindu-se la petreceri, la vizita rudelor și la mesele întinse?

Întrebări pe care, iubitorilor, ar trebui să ni le punem cât mai des în această perioadă și să ne întrebăm oare cum ar vrea Hristos să celebrăm Învierea Sa. Dar, devine din ce în ce mai greu să facem aceasta într-o lume în care răul „face audiență” și în care domină ura, dușmănia și ne iubirea aproapelui, iar întunericul din noi nu ne lasă să ne apropiem de Mântuitorul și să ne bucurăm cum ar trebui de această inegalabilă sărbătoare. Însă, dacă vom avea surpriza de a „apăsa pe întrerupătorul sufletului” și să reaprimem Lumina din noi, odată cu Noaptea Sfântă a Învierii, vom vedea cum Hristos Își face loc în noi, va Învia în sufletele noastre și ne va face să simțim bucuria fără margini, pe care doar prin El o putem simți.

Așadar, să petrecem această sărbătoare în duh de lumină, pace și cumpătate, avându-L în centru pe Hristos Dumnezeuul nostru, Care, așa cum El a Înviat, să învie și sufletele noastre.

În încheiere, vă doresc tuturor Sărbători Luminate și cumpătate și să nu lăsăm niciodată Lumina să fugă de la noi, ci să o păstrăm de acum în inimi, până în veșnicie!

Pace și Lumină!!!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Întoarcerea la respect

Ca enoriașă a Parohiei „Sfântul Vasile cel Mare”, urmăresc cu destul interes, de circa 6 ani, viața spirituală a comunității noastre religioase, îndeosebi activitatea atât de complexă a părintelui Iulian Negru și caracterul ei, evident, educativ. Din tot ce întreprinde părintele, transpare interesul său firesc și real pentru calitatea relațiilor interumane ce trebuie să guverneze comunitatea noastră, ca și societatea românească, în general.

În acest sens, țin să-mi exprim convingerea că la baza acestor relații stă, înainte de orice, **respectul** pe care semenii trebuie să și-l arate reciproc.

Ca om al școlii, știu bine cât de mult s-au degradat relațiile dintre noi în ultimele decenii, cât de mult a scăzut calitatea educației în țara noastră. Și asta, deoarece, între altele, societatea actuală încurajează prea mult „valori” ca puterea banului și a avuției materiale sau trăsături de caracter precum îndrăzneala excesivă, tupeul, egoismul. E drept că respectul se învață în primii ani de viață, în familie și la școală, cu răbdare și perseverență. Iar vechiul precept privitor la „cei șapte ani de-acasă” (deveniți acum șase) s-a dovedit mai actual ca oricând.

De aceea, consider că „întoarcerea la respect” este calea simplă care ar putea readuce între noi sinceritatea, căldura, unitatea. Am ferma convingere că dacă noi înșine vom arăta respect față de semenii, ni se va răspunde, mai devreme sau mai târziu, în același mod – cu respect. De altfel, consider că respectul reprezintă un prim pas în înțelegerea și aprofundarea a ceea ce înseamnă **smernenia** – un concept atât de valoros pentru credincioșii autentici.

De fapt, aceleași idei, gânduri, preocupări le-am regăsit cu bucurie, într-o formă sau alta, în multe dintre editorialele revistei noastre „Călăuza credinței”, semnate cu atâta consecvență de neobositul domn Eugen Antohi, ca și în multe alte materiale din cuprinsul publicației.

Mai țin să spun că de pe frontispiciul Calendarului Creștin Ortodox 2023, am aflat că acest an este dedicat „păstorăției persoanelor vârstnice”, cărora consider că li se cuvine deplinul respect al tuturor.

În deplin respect, vă mulțumesc și eu pentru răbdare, dorindu-vă ca și în acest an să întâmpinați în lumină Învierea Domnului.

Paști binecuvântat!

Aglaia Buduroi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Despre blesteme

Cuvintele au putere. Vorbele nu zboară în vânt și nu doar cele scrise rămân, cum spune un proverb latin. Însuși Dumnezeu este numit *Cuvântul*, iar lumea toată s-a făcut prin Cuvânt (Ioan 1, 3). În primul capitol din Biblie, lucrul acesta este arătat în mod clar: *Și a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!”*. *Și a fost lumină.* (Facerea 1, 3)

Noi, oamenii, suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar capacitatea de a ne exprima prin cuvinte, care lipsește la tot restul creației, este un dar neprețuit. Lingvistul John L. Austin demonstra că și noi, oamenii, putem înfăptui ceva doar prin rostirea cuvântului, dând ca exemplu botezul. Dar sunt și alte situații la îndemâna tuturor: noi cerem, promitem, blestemăm, binecuvântăm.

Cuvintele au, fără îndoială, putere, și ele pot fi folosite în scopuri bune sau nu. Prin cuvinte răstălmăcite și silogisme ticluite din jumătăți de adevăr, vrăjmașul a adus multă pierzare lumii. Prin cuvinte grele ne rănim deseori și noi, unii pe alții, iar forma aceasta de agresivitate este de multe ori mai dureroasă decât cea fizică. De aceea, Hristos a insistat că pentru „simpla” ofensare a fratelui nostru ne facem vrednici de gheena focului (Matei 5, 22), fără să lase drept excepție niciun fel de situație atenuantă ori îndreptățitoare.

Necumpătarea și nesăbuița vorbelor a fost întotdeauna sancționată, iar Dumnezeu arată în mod clar că repercusiunile nu sunt neapărat în viața aceasta, cât în veșnicie: *Vă spun că pentru orice cuvânt deșert, pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecării.* (Matei 12, 36)

Dacă o insultă spusă la mânie, o ironie sau o glumă deplasată aduc urmări atât de grele, ce va fi oare pentru cei care au blestemat, cauzând, mai mult sau mai puțin conștient, boală, suferință, uneori moarte? Biserica ne învață că blestemele există și că nu trebuie nicidecum să le folosim, nici chiar atunci când nu vorbim serios ori nu avem intenția de a răni. Sfântul Paisie Aghioritul este unul dintre mulții

părinți contemporani care povestesc situații greu de crezut pentru omul obișnuit cu raționalitatea specifică vieții cotidiene moderne.

Nu e nevoie de puteri supranaturale sau vrăjitoarești pentru a blestema. De altfel, nici nu suntem mereu conștienți de ceea ce spunem. Părinții sunt cei care, de multe ori, își blestemă copiii fără măcar să știe ori să își amintească de asta, iar când aceștia trăiesc consecințele, suferința este de ambele părți. Chiar și mânia ținută cu înverșunare asupra copilului aduce cu sine greutăți mari în viața celui ce a provocat părintelui supărare, fără ca acesta să fi rostit vreun blestem. De aceasta, creștinii sunt datori (și nu îndemnați) să binecuvânteze pe cei ce blestemă și să ierte tuturor toate, astfel încât suferința să nu se înmulțească pe pământ, iar nedreptatea să fie luminată de bunătate.

Nici Dumnezeu nu l-a blestemat pe Adam când acesta a căzut în neascultare și îndreptățire, ci a blestemat pământul, iar aceasta tot cu rol de lucrare a mântuirii. În limba română, la fel ca în latină, cuvântul *a blestema* este, în mod neîntâmplător, apropiat fonetic de *a blasfemia*. În cazul din urmă rostim lucruri împotriva lui Dumnezeu direct, iar în primul, împotriva aproapelui nostru, întru care este tot Dumnezeu, chiar dacă faptele omului sunt reprobabile.

Acum nici 200 de ani, Sfântul Ierarh Calinic a văzut un țăran lucrând pământul duminica și, mirat, și-a amintit de Scriptura care zice că omul care necinstește ziua Domnului este blestemat și dat morții (Ieșirea 31, 15). Un diacon a văzut atunci foc ieșind din gura Sfântului și, înconjurându-l pe țăran de trei ori, s-a întors de unde a venit. Când Sfântul Calinic a aflat aceasta, și-a dat seama că a făcut o nedreptate și, chemându-l la sine pe omul care ara, a aflat că el era foarte sărac și că, fără animale, putea munci abia atunci când vecinul care îl ajuta nu folosea boii pentru propriul pământ. Este îmbucurător să știm deci că blestemele făcute pe nedrept nu se împlinesc și pentru cei nevinovați, în același timp se vede clar cât de mare putere pot avea cuvintele sau chiar gândurile celorlalți asupra noastră, mai ales când ele vin de la preoți.

Cel mai important este însă a ne da seama de ceea ce putem noi provoca prin vorbe sau gânduri de judecată sau de mânie pe care nici nu le băgăm în seamă, dar care aduc de cele mai multe ori necaz fratelui nostru, iar nouă osândă.

Ștefania Vaida, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Părinte, spune-mi un cuvânt să mă mântui

Pentru că Sfinții Părinți duc o viață sfântă și au devenit unelte ale Sfântului Duh, înaltă „trâmbițe mistice” ale Sfintei Treimi, ale Iubirii, ale Cuvântului și ale Înțelepciunii, în orice cuvinte s-ar exprima. Au „cuvinte” să vorbească, deoarece faptele lor sunt din belșug. Și atunci când sunt întrebați, ei rostesc aceste „cuvinte”. În Pateric, întâlnim foarte des următoarea cerere: „Părinte, spune-mi un cuvânt să mă mântui”. Un „cuvânt” rostit din sufletul pustnicului, ca de la Duhul Sfânt, în limbajul pustiei, este considerat revelat și neîndoielnic; și cel care îl cere îl primește ca pe un rod al harului, fără să îl explice în mintea sa. Acest „cuvânt” de la părintele înduhovnicit este de neapărată trebuință pentru cel care îl cere. „Cuvântul” vine dintr-un suflet ce este prieten al lui Dumnezeu, un suflet rănit de iubirea Sa, fiind rostit după măsura „setei” celui care îl cere. Precum Preasfânta Maică a Domnului a zămislit pe Cuvântul lui Dumnezeu și a dat naștere lui Hristos Dumnezeu și Omul, devenind astfel „bucuria întregii făpturi”, în același fel, părinții duhovnicești, datorită curățeniei lor, au zămislit cuvântul și l-au transmis celor care însetează după el, făcându-li-se pricină de bucurie.

„Au venit la Avva Fillic niște frați care aveau cu ei câțiva mireni și i s-au rugat să le spună vreun cuvânt. Iar bătrânul tăcea. Și fiindcă îl rugau, le-a zis lor: „Cuvânt voiți să auziți?”. Și i-au zis: „Da, Avvo”. Deci a zis bătrânul: „Acum nu este cuvânt. Când întrebau frații pe bătrâni și făceau cele ce le ziceau lor, Dumnezeu le da cum să grăiască. Dar acum, pentru că întrebă fără să îplinească ceea ce aud, Dumnezeu a îndepărtat harul cuvântului Său de la bătrâni. Și ei nu mai au ce să grăiască, fiindcă nu este cel ce să lucreze”. Și auzind frații acestea, au suspinat, zicând: „Roagă-te pentru noi, Avvo!”.

Prin această pildă se vedește că înțelepciunea este rodul harului. Harul împodobește oamenii curați și sfinți și „întrupează” cuvintele lor. Este clar, deci, că înălțimea cuvântului este pe măsura însetării celui care îl cere, iar monahii știu cum să „frângă” și cele mai împietrite inimi și să le întoarcă spre Dumnezeu, chiar dacă folosesc un reproș discret. Așadar, dacă îi întrebi cu simplitate, cu smerenie și cu dorința de a asculta, vei auzi „licăririle” harului.

Sursa: Mitropolit Ierothei Vlahos – „O noapte în pustia Sfântului Munte – Convorbire cu un pustnic despre Rugăciunea lui Iisus”, Editura Predania, București, 2011, pp. 28-29

Strofe pentru suflet

Văd Crucea Ta, Hristoase!

Văd Crucea Ta, Hristoase,
Pe ea stai răstignit,
Pentru ale mele păcate
Tu greu ai pățimit.

Și Cruce ai cărat,
O, Hristoase al meu
Și bice făr' de număr,
Tu, Doamne, ai îndurat.

Și cuie Ți-au bătut
În palmele-Ți preasfinte
Și în picioare simțind
Dureri infinite.

Și apoi Te-au ridicat,
Lângă doi tâlhari ai stat,
Pe unul l-ai mântuit,
Așa cum ai făgăduit.

Și cu sulița fiind împuns,
Sânge și apă a curs,
Cu oțet Te-au adăpat,
Până soarele a stat.

Cerul pe loc s-a întunecat,
Catapeteasma s-a despicat,
Sfârșitul Tu Ți l-ai dat,
Golind tot neamul de păcat.

Și Maria, mama Ta,
Cu lacrimi fierbinți plângea,
Ce durere e mai mare?
Să își vadă Fiul cum moare.

Însă, în chip minunat,
A treia zi ai înviat
Și în mijloc ai venit
Ucenicilor vestind

Că Tu Te vei Înălța
La Tatăl, de-a dreapta Sa
Și nu ne vei părăsi
Acum și în veci, Amin!

Autor: Gabriel Luca

La Paști

Prin pomi e ciripit și cânt,
Văzduhu-i plin de-un roșu soare
Și sălciile-n albă floare -
E pace-n cer și pe pământ.
Răsufnul cald al primăverii
Adus-a zilele-nvierii.

Și cât e de frumos în sat!
Creștinii vin tăcuți în vale
Și doi de se-ntâlnesc în cale
Își zic: Hristos a înviat!
Și râde-atâta sărbătoare
Din chipul lor cel ars de soare.

Pe deal se suie-ncetișor
Nevaste tinere și fete,
Bătrâni cu iarna vieții-n plete;
Și-ncet, în urma tuturor,
Vezi șovăind câte-o bătrână
Cu micul ei nepot de mână.

Autor: George Coșbuc

Credința pentru copiii de toate vârstele

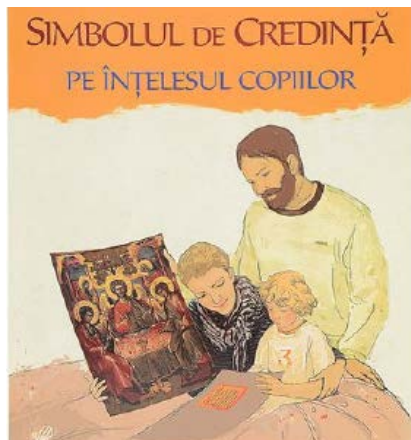
Puntea sufletelor

O prințesă care trăia într-un ținut bogat era într-atât de frumoasă, încât la vârsta măritişului veneau să o vadă pețitori, chiar și de la celălalt capăt al pământului, dorind să o ceară de soție.

Ea primise la naștere din partea unei moașe un cuvânt care pentru mulți părea a fi un blestem. Spre dormitorul prințesei, peste o apă, trecea o punte. Iar moașa aceea spusese la nașterea copilei că numai cel care va putea trece peste această punte subțire și fragilă, va fi demn să-i fie soț și va fi omul potrivit pentru ea. Mai mulți pețitori s-au încumetat să facă lucrul acesta, adică au dorit să traverseze puntea pentru a obține mâna prințesei. Unii, căzând, și-au rupt mâinile și picioarele. Alții s-au lovit la cap. Alții s-au umplut de bube și râie căzând în apa murdară de sub punte. Pe prințesă au pețit-o astfel mulți bărbați, ani de zile, însă niciunul dintre ei nu reuși să treacă puntea. Aceștia ajungeau de obicei până la jumătate, aici puntea se rupea cu ei, dar ca prin farmec puntea se refăcea la loc în timpul nopții, de parcă n-ar fi fost ruptă vreodată.

De acum, toată lumea se gândea că prințesa va rămâne fată bătrână. Astfel că regele dădu sfoară în țară că cine se va încumeta din nou pe punte, va căpăta și pe prințesă de soție, dar și jumătate din împărăție. Odată, pe la apusul soarelui, Atanasie, un simplu fiu de țăran care crescuse încă de mic la curtea regelui se gândi că ar fi bine să-i ducă niște flori prințesei, fiindcă ținea la ea ca la o soră. Tânărul Atanasie vedea de cai și se putea spune că acesta copilărise împreună cu prințesa care îndrăgea foarte mult caii. Tânărul nu-și bătea mintea cu lucruri lumești. El era credincios, citea Sfânta Evanghelie și ținea fără tăgadă posturile și rânduielile bisericesti. Astfel că el nu știa, deși se dăduse sfoară în țară, de ce se chinuiau toți să treacă puntea aceea.

Într-o zi, păși și el pe punte, dar doar cu gândul să o împodobească cu flori, astfel ca prințesa să aibă o priveliște frumoasă când va privi de la fereastră. Merse fără probleme de la un capăt la celălalt, puse flori în stânga și în dreapta și - să vezi și să nu crezi - puntea nu se rupse cu el. Atanasie al nostru, după ce se ofiliră florile, se mai duse o dată pe punte și o împodobi din nou. Și nici de data asta nimeni nu-l

văzu. Și făcu treaba asta încă de două ori, fără să-l vadă nimeni, până regele hotărî să pună permanent de pază pe cineva, fiindcă toți erau curioși cine a cutezat să treacă puntea... Când Atanasie voi să schimbe din nou florile, fu luat pe sus de omul de gardă și dus la rege.

- Dar ce cauți tu, măi copile, pe puntea care duce la dormitorul fiicei mele?
- Iaca, am vrut doar să pun flori ca să împodobesc puntea, nu am avut alte gânduri...
- Dar tu n-ai văzut oameni, bărbați de pretutindeni, încercând să treacă puntea?...
- Ba da, dar am crezut că e vreo distracție de-a lor, căci mereu îi vedeam cum se aruncă în apă când ajungeau la jumătate.

Auzind acestea, regele se miră foarte și chemă moașa care pusese acel legământ privind viitorul prințesei și căsătoria ei.

Un pic mânios, regele o întrebă pe moașă:

- Spune-mi, de ce ai zis acestea? De ce ai zis că legământul tău este spre binele prințesei? Iată! spuse arătând spre tânărul Atanasie, acesta a trecut puntea... Cum crezi tu că-mi pot da fata după un grăjdar?

- Ei bine, rege și stăpâne al nostru... Află că, mai întâi, am pus acest legământ din dragoste pentru prințesă, căci nu am vrut să o ia de soție cineva cu inima de piatră, spuse moașa... Dacă acest tânăr, Atanasie, a reușit să treacă puntea, înseamnă că a făcut-o cu puterea iubirii și cunoscând sufletul fiicei tale... Pe când, pe ceilalți nu i-a interesat decât să câștige faima și jumătate din regat...

- Dar acest tânăr e un om simplu, spuse regele.

- Este, dar nu e nimic de făcut. Când puntea dintre sufletele a doi oameni este clădită de Dumnezeu nu o dărâmă nici vântul cel mai puternic și niciun cutremur...

Înțelegând că din dragoste pentru fata lui, Atanasie urcase acolo și împodobise puntea cu flori, se gândi să respecte legământul și să i-o dea de soție pe prințesă. Se gândea regele că Dumnezeu în bunătatea Sa va avea grijă de cei doi tineri să se cunoască, să se respecte și să se iubească, la fel cum a avut grijă ca toți cei cu inima rece, care au venit după avere și ranguri să fie doborâți de pe punte în apă. Și s-au cunoscut mai îndeaproape cei doi tineri și s-au însoțit spre a merge împreună spre bucuriile Împărăției cerești.

Sursa: „Nestemate Duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Sfântul Ierarh Iosif Mărturisitorul

S-a născut în secolul al XVII-lea, într-un sat din părțile Năsăudului, dintr-o familie de oameni luminați și curați la suflet, cu rădăcini puternice în credința ortodoxă.

Numele de botez al episcopului Iosif Stoica a fost Ioan, iar când s-a călugărit și-a luat numele de Iosif. La Mănăstirea din Peri a învățat și Ioan Stoica. După terminarea studiilor teologice, Ioan Stoica s-a căsătorit și a fost hirotonit la Mănăstirea Peri întru preot. Preotul Ioan Stoica, nu după mult timp de la căsătorie, a rămas văduv. La această răscruce din viața sa, preotul Ioan Stoica s-a călugărit, luându-și numele Iosif. Învățătura și-a dobândit-o de la preoții satelor, dar și de la călugării din mănăstirile și schiturile maramureșene, de care s-a simțit atras încă din copilărie. După slujirea sa ca preot, a fost ales episcop, în 1690, în vremuri de grele încercări pentru românii din ținuturile Maramureșului.

A fost hirotonit arhiepiscop în Moldova pentru ținutul Maramureșului de marele mitropolit Dosoftei al Moldovei, pe când acesta era exilat la Jolkiev, în Polonia; el a primit, odată cu darul arhieriei, și îndemnul de a veghea cu stăruință la păstrarea și apărarea dreptei credințe în Maramureșul acelor vremuri, mult încercat de uneltirile celor potrivnici Ortodoxiei și unde vlădicii români nu puteau să rămână în scaun decât doi-trei ani, după care erau nevoiți să pornească pe drumul pribegiei. A avut la început reședința la Mănăstirea „Sfântul Mihail” din Peri, apoi, când aceasta a încetat să mai existe, s-a mutat lângă cetatea Hust, iar spre sfârșitul păstoririi a viețuit pe rând la mănăstirile Giulești și Budești din Maramureș.

Între anii 1693-1696 a tipărit la Mănăstirea Peri următoarele cărți: Evangheliarul, Molitvelnicul, Penticostarul și Triodul. S-a mai adăpostit, câte puțin timp, pe lângă reședințele menționate, la Biserica Albă, Sighet și mănăstirile Ciumulești și Barania, unde a avut o moșie.

Din documentele vremii aflăm că acest vlădică a fost un neobosit păstor sufletesc, cu mare grijă pentru turma sa și, totodată, un dârз apărător al dreptei credințe, într-o vreme în care dușmanii Ortodoxiei reușiseră, prin diferite mijloace, să sfărâme unitatea religioasă și sufletească a românilor transilvăneni și când făceau sforțări mari ca să înstrăineze și pe românii din Maramureș de la legea strămoșească.

Necruțând ostenelele, el a vizitat parohiile, a ținut soboare și a apărat interesele Bisericii românești cu rară pricepere pentru acele vremi cu arma puternică a cuvântului și a scrisului, ca un cărturar învățat și dibaci mânuitor al condeiului împotriva vrăjmașilor credinței sale strămoșești.

Chemat la Viena, în 1701, unde i s-a făcut propunerea de părăsire a credinței ortodoxe, el a respins categoric această încercare de trădare a Ortodoxiei, ceea ce a îndârjit mult pe cei ce urmăreau prin orice mijloace dezbinarea religioasă și de neam a românilor transilvăneni. Căutând să se răzbune, aceștia s-au năpustit asupra lui cu calomnii și învinuiri de tot felul, pentru a-l compromite înaintea turmei sale. Ca urmare a unor asemenea învinuiri, ce proveneau din cercurile vrăjmașilor Ortodoxiei, episcopul Iosif a fost chemat la Sibiu pentru a fi tras la răspundere în fața guvernului Transilvaniei. El s-a prezentat fără teamă la judecată și s-a apărat cu demnitate și curaj, drept pentru care a fost trimis în temniță, de unde a fost scos la insistențele clerului și credincioșilor din zona Maramureșului. În martie 1705 însă, uneltitorii s-au ridicat cu și mai multă înverșunare împotriva lui și, în urma unor nedrepte învinuiri, sub povara cărora căzuseră victime mai înainte Sfinții Ierarhi Ilie Iorest și Sava Brancovici, mitropoliții Ardealului, episcopul Iosif a fost aruncat din nou în temniță, fără judecată, de data aceasta în cetatea Hust. Frații români din Maramureș au protestat cu hotărâre împotriva acestei samavolnicii și au cerut stăruitor eliberarea arhipăstorului lor. A fost pus în libertate la sfârșitul anului 1705, dar nu i s-a îngăduit să mai rămână în fruntea turmei sale.

A revenit totuși în scaunul de episcop al Maramureșului în anul 1711, dar la scurtă vreme, în urma suferințelor îndurate, a trecut la cele veșnice cu conștiința curată că a mărturisit și a slujit cu credincioșie Legea strămoșească, până la sfârșitul zilelor sale.

De la mutarea sa la Domnul, el a intrat în evlavia și cinstirea credincioșilor ortodocși maramureșeni ca un îndreptător și apărător al credinței, ca un mărturisitor neînfricat al Evangheliei lui Hristos și ca un ierarh care și-a pus sufletul său pentru turma încredințată lui spre păstorie, numele lui fiind înscris și în ceruri dar, mai ales, în evlavia și conștiința credincioșilor. La propunerea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Iustinian Chira, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât, la 20 iunie 1992, ca episcopul Iosif să fie trecut în rândul sfinților, ca „mărturisitor” al credinței ortodoxe. În hotărârea sinodală se rânduia ca prăznuirea lui să se facă în ziua de 24 aprilie, odată cu mitropoliții Ilie Iorest și Sava Brancovici.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Aprilie 2023

1 S Sf. Cuv. Maria Egipteanca; Sf. Mc. Gherontie (*Pomenirea morților*)

2 D Sf. Cuv. Tit, făcătorul de minuni; Sf. Mc. Amfian și Edesie

Duminica a V-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca); Evrei IX, 11-14; Galateni III, 23-29; Ev. Marcu X, 32-45; Luca VII, 36-50 (Pocăința femeii păcătoase); glas 1, voscr. 9

3 L Sf. Cuv. Nichita Mărturisitorul și Ilirie

4 M Sf. Cuv. Gheorghe de la Maleon, Zosima și Platon; Iosif, imnograful

5 M Sf. Mc. Victorin și cei împreună cu el; Sf. Mc. Teodul și Agatopod

6 J † Sf. Mc. Irineu, Ep. de Sirmium; Sf. Eutihie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Platonida

7 V Sf. Mc. Gheorghe Mărturisitorul, Episcopul Mitlenei; Sf. Mc. Caliopie

8 S Sf. Ap. Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Hermas (*Sămbăta lui Lazăr - pomenirea morților*)

9 D (†) **Intrarea Domnului în Ierusalim; Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Mc. Vadim arhim.**

Duminica a VI-a din Post (a Floriilor - Stălpărilor); Toate ale praznicului. Ap. Filipeni IV, 4-9; Ev. Ioan XII, 1-18

10 L Sf. Mc. Terentie, Pompie, African și Maxim; Sf. Mc. Dima (*Denie*)

11 M † Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Sfințit Mc. Antipa; Cuv. Trifina (*Denie*)

12 M † Sf. Mc. Sava de la Buzău; Sf. Ier. Vasile Mărt.; Sf. Antuza (*Denie*)

13 J Sf. Sfințit Mc. Artemon; Sf. Mc. Elefterie Persul *Denia celor 12 evanghelii*)

14 V † Sf. Ier. Pahomie de la Gledin, Ep. Romanului; (*Denia Prohodului Domnului*)

15 S Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofim; Sf. Mc. Crescent

16 D (†) **Învierea Domnului - Sfintele Paști; Sf. Mc. Agapia, Irina și Hionia**

Duminica Sf. Învieri (Sfintele Paști); Toate ale praznicului: Ap. Fapte I, 1-8; Ev. Ioan I, 1-17

17 L (†) Sfintele Paști; Sf. Mc. Sava de la Buzău; Sf. Mc. Adrian

18 M (†) Sfintele Paști; Sf. Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul

19 M Sf. Cuv. Ioan de la Lavra Veche; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie (*Harți*)

20 J † Sf. Teotim, Ep. Tomisului; Cuv. Teodor Trihina; Sf. Ap. Zaheu

21 V † Izvorul Tămăduirii; Sf. Sfințit Mc. Ianuarie, Ep. de Benevent; Sf. Mc. Alexandra, împărăteasa; Sf. Mc. Teodor din Perga (*Harți*)

22 S Sf. Teodor Sicheotul, Ep. Anastasiopolei; Sf. Ap. Natanael

23 D † Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de biruință; Sf. Mc. Valerie

Duminica a II-a după Paști (a Sf. Ap. Toma); Ap. Fapte V, 12-20; Ev. Ioan XX, 19-31; glas 1, voscr. 1

24 L † Sf. Ier. Mărt. Ilie Iorest, Sava, Brancovici, mitropoliiții Transilvaniei; Sf. Ier. Iosif din Maramureș

25 M † Sf. Cuv. Vasile de la Poiana Mărului; Sf. Ap. Ev. Marcu;

26 M † Sf. Mc. Chiril, Chindeu și Tasie din Axiopolis (Cernavodă)

27 J Sf. Ap. Simeon, ruda Domnului, episcopul Ierusalimului

28 V Sf. Ap. Iason și Sosipatru; Sf. Mc. Maxim, Cvintilian și Dadas

29 S Sf. 9 Mucenici din Cizic; Sf. Cuv. Memnon, făcătorul de minuni

30 D Sf. Ap. Iacob, fiul lui Zevedeu

Duminica a III-a după Paști (a Mironosițelor); Ap. Fapte VI, 1-7; Ev. Marcu XV, 43-47; XVI, 1- 8; glas 2, voscr. 4

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Bucuria din ochii aproapelui meu	1
Adevărata prietenie este cea care duce la Hristos	4
Să reaprindem Lumina din noi!	6
Întoarcerea la respect	7
Despre blesteme	8
Părinte, spune-mi un cuvânt să mă mântui	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Iosif Mărturisitorul	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424